

Izhod na Triglav.

Iz gosp. profesorjem Francetom Globočnik-om iz Ljubljane sva se zmenila, da v sredo 1. avgusta popoldne iz Kranja nastopiva pot na Triglav. Prišel pa je profesor še le drugi dan v četrtek ob pol petih popoldne. Stopivši v štacuno našo, reče: „Tukaj sem, idiva!“ Po kratkem premisliku odgovorim: „Dobro! idiva!“ Bil je po naključbi v štacuni tudi en Oger, agent avstrijskega Gresham-a, g. Rosner. Tudi on pravi, da hoče z nama na velikana. In komaj je ura pet odbila, že se drdramo proti bleškemu jezeru, kjer smo v gostilnici Malnerjevi prenočili. Globočnik je imel s seboj popis Triglava od gosp. dr. H. Coste; dá ga Rosnerju, naj ga v postelji na glas bere. Do malega Triglava je mirno bral, al naprej se mu ustavlja beseda, ponehuje, z glavo kima, dvomi, da bukve morebiti resnice ne govoré, in večkrat pravi: „wenn schon mali so sehlimm ist, was wird erst der véliki machen.“ Tako je bral naprej, da smo vsi zaspali.

V petek zjutraj vstanemo ob 4. uri in se odpeljemo v Bistrico do Mavriča, pri katerem smo zajtrkovali in potem čez goro v Srednjo vas se podali. V gostilni pri Šestu smo prašali po vodniku Jožetu Šestu, pa izvedeli smo da je v Rovtah. Najeli smo njegovo hčer Rozalo in gostilničarjevo dekle Mino, ki ste nabasali naša odvečna oblačila, pijačo in jedila, in tako smo ob 11. dopoldne odrihili iz Srednje vasi na hrib. Kmalu medpotoma srečamo Jožeta Šesta. Koj je pripravljen, da nam hoče vodnik biti; samo da je še po puško domú skočil. Pri prvi koči počakamo starega Šesta, in Rozala je šla še po mladega Lorenca. Oba kmalu prideta. Mi pa smo med tem časom pili sladko mleko pa siratko jedli. Od tod sta oče in sin nosila naše blago; šli smo čez hribe in doline, in prišli smo prav trudni ob 1/8. zvečer na Belo Polje.

Predno se v Belo Polje navzdol gré, štrli velikán od tal v višavo, kakor da bi bil z nebom zvezan — tu je najlepši pogled Triglava! Omeniti še moram, da predno v dolino prideš, moraš še kake tri sežnje snega pregaziti, čeravno ta ni bil prvi. Ko v Šimnovo kočo pridemo, smo odložili; Šimen nam ponudi sladkega mleka. Rosner pa jez sva ga pila, Globočnik pa je bil nevoljen, da tukaj tudi kislega mleka ne dóbi; ali odvrnilo so mu, da se

mleko tû zavoljo mrzlotе ne izkisa. Šimna potem poprašamo: kaj nam bo za večerjo napravil? „Grem koj turšične moke iskat — pravi — bodo pa žganci z mlekom.“ In iz 5 grl zadonijo mu dobroklici! Med tem, ko so se žganci kuhali, greva s Rosnerjem na travo počivat, in videla sva, kako dekleta krave molzejo na planini. Goveje živine je tû kakih 150 repov bilo z veliko trumo kóz in enim konjem; vsa živina, kadar dežja ni, prenočuje pod milim nebom. Po večerji — ob 9. uri — je Globočnik na tisto stran, po kateri smo gori prišli, visoko na skali dva raketeljna izpustil, katera pa se gotovo nista videla ondi, kamor sta bila namenjena v znamenje, da smo tukaj. Živina se je jako prestrašila in divjala okrog — gotovo štirinožnim planinskim stanovalcem raketeljni niso bili po volji!

Šimen je ta čas v kočо senà nanosil, in potem smo se vlegli. En čas smo dobro spali; ali proti jutru je bilo zeló mraz, da nas naši plašči in suknje niso dosti grelí. Ob $\frac{1}{2}$ 4. sta ustala Šimen pa Jože, ter začela žgance kuhati in mleko vreti. Tudi Globočnik in jaz vstaneva in se napraviva. Rosner je pa že zvečer naročil, da njega ni treba buditi, ker on ne za milijon, tudi za celi svet na Triglav ne gré, ter mrmrá, da sva ga že do sém zapeljala. Ko smo žgance snedli, odrinemo ob $4\frac{1}{4}$ uri, v soboto zjutraj, naprej. Vreme se ni ugodno kazalo; Triglav je bil vès v megli. Ali le „naprej!“ je bilo najino geslo, in prekobacali smo čez kamenje in sneg, v dobri uri prav v podnožje Triglavovo. Zopet se nam odpre krasen pogled; ali megla je velikega še zmirom zakrivala in še celó na malega segala. Videli smo pri pol višavi malega Triglava dve črni vrani okoli frfrati, tri bele jerebice (Schneehühner) pa so ob prednjem ohribji letale. To je bilo vse, kar smo živega videli. — Začelo je zdaj celó deževati, in prav mrzel veter je vlekel. Klobuke si z rutami priveževa in tako prav težko na strma „Vrata“ prilezeva. Tukaj si spočijemo in z žganjem in kruhom vsi okrepčamo. Veter čedalje huje vleče. Palice in kar je sicer nepotrebneга — pravi Jože — morata tukaj pustiti. Jaz sem taško in flaško Jožetu z rame dal, in tako sva začela, jaz naprej, Jože za menoj, po skalnati steni k viško na mali Triglav plezati; vodnik gori gredé mora biti odzad; potreba je, da večkrat z rokó podpira noge. Za nama pa je bil Globočnik z Lorencem, in tako smo z veliko težavo dospeli na mali Triglav kmalo po 7. uri. Pri neki skalnati steni smo počivali. Z žganjem se zopet pokrepčamo in potem dalje podamo čez sedlo, čez katero pa ni težavno iti in tudi ne preveč nevarno, izprva smo šli po koncu, kmalu pa jezdarimo čez ozko pot, katera ni dolga; zdaj prihaja širja, zdaj ožja; tudi čez majhene spičaste skale je treba kobacati. Ako se na propade, ki so na obeh stranéh, oziraš, lahko se ti v glavi zvrtili; ali človek še časa nima ob sebi pogledati, ker Bogme! za vsako stopinjo, ki jo storiš, je največe pazljivosti treba.

Naenkrat stojiva pred velikim stolpom, kateri skoraj navpik proti nebu molí. Zdaj povprašam Jožeta: kodi da gori pojedemo. „Ravno po robí — pravi — gospod! le korajžo, vse bomo

zavoljo kamenja, katero se pod ного ruši in v globočino beži. Srečno sva prišla v sedlo. Zdaj pravi Jože, počakajva in poglejva, kaj una dva delata. Vidiva ju visoko na robu Triglava; zdelo se mi je, kakor da bi v zraku visela, in to mi je bil najbolj grozovit pogled na vsej poti. Tudi una dva sta srečno prišla do naji, in zdaj sem šel jaz pa tudi Globočnik po koncu čez celo sedlo do prostora počivališča. Na tej skali je namalal Globočnik na vrhu cesarskega orla, pod njega zapisal „slava slovenskemu Triglavu“, spodej na levi „Fr. Globočnik“, na desni „Fr. Kadirnik“, pod vsako ime pa še letopis 18⁴/₈66.

Potem dalje koračimo, da pridemo zopet čez mali Triglav do Vrat, kjer smo zopet svoje palice in vse drugo pobrali in čez kamenje in velike kupe snega se dričali, pa srečno prišli ob 1¹/₂2 popoldne v Belo Polje. Šimen nam je zopet žgance z mlekom skuhal; dobro smo se najedli in napili dobre vode, plačali vse, in tako z Rosnerjem, ki je tukaj čakal, odšli in ob 1¹/₂8. zvečer prišli, sicer prav težko, vendar srečno, v Srednjo vas.

V gostilnici pri Šestu si damo dobro večerjo napraviti, potem pa brž v posteljo. Zmenjeni smo bili, da zgodaj vstanemo; ali ni bilo mogoče; vstali smo tedaj še le ob 8. v nedeljo in ob 9. prišli do bohinjskega jezera. Tú sem nasvetoval Globočniku in Rosnerju, naj gresta k Savici. Globočnik je ubogal, Rosner pa je zopet ponovil svoj: „Za celi svet ne več na hrib.“

Zapustila sva tedaj Globočnika obá in prišla ob 1¹/₂12. uri peš v Bistrico, kjer sva pri Mavriču kosila. Ker Rosner ni hotel, sem se jaz sam odpeljal na bleško jezero; odtod pa zopet koj naprej in tako sem bil zvečer ob pol 10. uri že v Kranji.

Evo, dragi čitatelj! naše potovanje na Triglav, ki se, 9575 čevljev visok, ponosno imenuje glavarja kranjskega.

Priporočamo pa vsakemu nasledniku to-le: Za vodnika Jožeta Šesta, lovca pri baronu Cojzu v Srednji vasi v Bohinji in njegovega sina Lorenca; vsak naj vzame seboj veliko žganja, najbolje je dober slivovec, precej kruha in mesa, če je tudi svinina ali pa klobase; vse je dobro, potem pa prav veliko smodek ali saj tobaka, ker možje vodniki celi dan, tudi po najnevarniših potih, pipice v ustah držé. Močne škornje in dobro podkovane so do malega Triglava potrebne. Na malem in vélikem Triglavu bi bila pa najboljši debela klopčina, zato ker manj drči.

Čvrste roké,
Dobre nogé,
Čista glava
Dospó vrh Triglava!

Na zdravje!

V Kranji 6. avgusta 1866.

France Kadirnik.

srečno prestali.“ Enmalo me je streslo; ali mislil sem, ako mora biti, po robu, hajdimo po robu! Začeli smo tedaj lesti po robu do podvrha. Huda je bila. Zdaj pravi Jože: podajmo se na desno stran robá — in ta pot do vrha je bila najnevarnejša. Jože je rekel, da jo je on nedavno našel.

Ob 8 $\frac{1}{4}$ uri smo bili vsi skupaj na vrhu Triglavovem. Mrzel veter je še zmirom pihal, vodnika nam dasta plašče, da se ogrneva. Z Globočnikom se objameva in poljubiva; s solznimi očmi se vsi na kolena vržemo, Boga z molitvijo zahvalimo, da nas je srečne obvaroval. Zdaj okrog sebe gledati, bilo je prvo. Kakor dalječ oči nesó, vse je niže: samo mi, ki smo na vrhuncu bili, jaz za 5 čevljev, Lorenc nekoliko linij več, oča Jože še več in Globočnik blizo 6 čevljev viši od Triglava.

Najprvo se ozremo tje, kjer je Garibaldi proti Tirolom, in tje, kjer je Ciadini, proti Vidmu ali Benetkam; nekaj morja smo videli, Jože nam pokaže nekaj belega, rekoč, da to je Videm. Ali ko bi trenil pridrvi megla in zagrne nam laško stran.

Mangart se je prav malo iz megle kazal. Lepi pogled pa je bil na Koroško, Stajersko in Hrvaško, in naprej, dokler oči nesó. Lepo se je videl ljubljanski grad, Šmarna gora, sv. Jošt, kamniško hribje, Grintovec, Stol, Črna prst z bohinjским ohribjem je pa samo največje robove iz megle kazala. Pred očmi ti stoji Dovje (Lengenfeld) pa Mojstrana. Megla je po Bohinji niže zlezla. Hipoma se sonce prikaže in prijetna toplota nastane. Zdaj plašče na tla zmečemo, se na-nje vsedemo, in vse, kar smo še seboj imeli, smo pojedli in popili; po vsem tem pa se je smodka kaj dobro prillegla.

Na mestu, kjer je enkrat lesena piramida stala, so dilice z imeni napisane in s kamenjem obložene bile; vse smo prebrali; jaz sem s svinčnikom tudi svoje na eno zapisal. Potem nam prinese Jože flaško (buteljo) spod ene skale, v kateri je 7 listkov bilo; Globočnik je prepisal vsa imena z listkov in z dilic ter v flaško djal vse poprejšne listke, priloži pa še svojo fotografijo, eno svetinico pevskega društva, svoj in moj listek, pesem (čveterospev) „na Triglav“ v note stavljeno in od Valente, Vidica, Dreniga in Orela podpisano, napiše še en majhen listek s prošnjo, naj vsak naslednik pazljivo z listki ravná, da se kaj ne izgubi in pokvari. Nabrli smo si še kamenja v spomin in našli tudi prav na vrhu proti solncu tri rožice: plavo, belo in rumenkasto-belo eveteče. Po vsem tem smo zmerili planjavo Triglavovega vrha, ki je 50 stopinj dolga, široka pa do dveh sežnjev, proti Laškemu celo do 5 sežnjev, samo da je močno navzdol do propada. V zahodu proti Koroškemu je ena stena viseča do propada en sežen široka, prav do vrha polna snega, tako, da se z eno nogo po snegu, z drugo po suhem lahko hodi.

Globočnik pa jaz še zapiševa na skalo z oljnato barvo svoji imeni in dan v spominek. Eno uro in 3 četrti smo bili na vrhu in se potem počasi spravili na odhod; jaz in Jože sva bila zopet prva. Groza me obide pri prvi stopnji navzdol; Jože še enkrat Loyrencu priporoča pazljivosti in da naj zmirom enmalo odzad ostaja